

DŽŪLSA VEIKA

Sestdienas mīta skrējējus parkā

DAŽI CILVĒKI TAVĀ DZĪVĒ
UZRODAS MIRKLĪ, KAD TEV TAS IR
VISVAIRĀK NEPIECIEŠAMS...

DŽŪLSA VEIKA

*Sestdienas
rīta skrējienis
parkā*

JULES WAKE

*Saturday
Morning Park
Run*

DŽŪLSA VEIKA

*Sestdienas
rīta skrējieni
parkā*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ve 198

Copyright © Jules Wake 2020
Jules Wake asserts the moral right to be indentified as the
author of this work

Džūlsas Veikas romāna "Sestdienas rīta skrējiens parkā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © sevenke/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-002-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

*Šī grāmata ir veltīta manas vecmāmiņas māšai tantei
Hildai, kura simt piecu gadu vecumā ir iedvesmas avots
mums visiem.*

PIRMĀ NODAĻA

Pieliku soli, spiezdama sev klāt ceļojumiem domāto kafijas krūzi. Es nebūtu varējusi uzsākt dienu bez kofeīna sniegtā uzmundrinājuma, un mani papēži klikšķināja gluži kā nevaldāmas kastaņetes, man pievienojoties nedēļas vidū ierastajai cilvēku straumei, kas plūst pa ceļu tikpat enerģiski kā skudras un dodas uz Čērčstounas staciju, lai brauktu uz Līdsu savās ikdienas gaitās.

Ieklausījos kurpju radītajā straujajā *staccato* ritmā. Man tas liecināja par ātrumu, precizitāti un kārtību. Un tāpēc vien, ka es valkāju seksīgas dizaineru augstpapēžu kurpes (paldies jums, *Russell and Bromley*, jo kura gan var atļauties *Jimmy Choo*), es nepavisam nelīdzinājos visām tām valdonīgajām priekšniecēm romantiskajās komēdijās. Karpju papēži bija augsti, taču ne pārmērīgi augsti, un tās bija gatavotas no mīkstas, nospodrinātas, melnas ādas. Seksīgo kurpju kategorijā tās bija pamatīgas, taču dārgas. Man šķiet, ka kurpes daudz pavēsta par cilvēku. Es gribēju, lai citi zinātu, ka es, Klēra Harisone, esmu nonākusi tur, kur atrodos, pateicoties smagam darbam un prātam, taču neesmu zaudējusi izcilību un stila izjūtu.

Apaviem piemīt savas nianšes, un ar šo pāri es biju atrisinājusi uzdevumu veiksmīgi. Tikpat veiksmīgi biju gatavojusies sapulcei, uz kuru devos. Biju strādājusi visu nedēļas nogali, lai noslīpētu savu prezentāciju teju līdz perfekcijai.

Domās es atzīmēju ķeksīšus sarakstā. Prezentācija pa-beigta. Apspriežu telpa rezervēta. Komanda informēta. Patiesībā es biju strādājusi nedēļām ilgi, gatavojot šo tikšanos, un biju pavadījusi ne vienu vien bezmiega nakti. Audita pārvaldes reorganizēšana bija milzīga atbildība, un es cerēju, ka būšu visu izdarījusi pareizi un ka to nevarēs izmantot, lai atlaistu pāris darbinieku. Mana paugstināšana par partneri bija atkarīga no tā, un līdz šim brīdim es biju pievārējusi pietiekami daudzus šķēršļus. Nelaimīgā kārtā priekšniecība tikai turpināja apkraut mani aizvien vairāk, kā vēloties noskaidrot, kurā brīdī es padošos. Viņiem vajadzēs gaidīt ilgi.

Runājot par personisko dzīvi, biju nosūtījusi māšai izziņā daudznozīmīgu "varbūt" par atbildi uz viņas nemītīgajiem lūgumiem izpalīdzēt šajā nedēļas nogalē vienojusies par ilgu laiku atliktu zobārsta apmeklējumu, un nopietni apsvērusi, vai nevajadzētu piezvanīt ģimenes ārstam un nodot iztriepes analīzes. Visā visumā mans darbu saraksts bija visai pilns ar ķeksīšiem, un, kad es jau sāku sevi apsveikt, viss piepeši sastinga. Es iztrūkusies ar plaukstu pārsedzu kafijas krūzi un strauji apstājos, jo vecāka sieviete ar pieneņpūkām līdzīgu sirmu matu kodeļu, ģērbusies saules dzeltenā treniņtērpā, koši rozā sporta kurpēs un ar sudrabaini mirdzošu somu, kas bija pārņemta pāri krūtīm, parādījās labajā celiņā un šķērsoja galve-

no ietvi, lai nozustu pretējā joslā. Laimīgā kārtā, par spīti mežonīgajām kustībām, mana kafija bija palikusi krūzē un nebija nošķiedusi pilnīgi jauno zilo kostīmu, kuru es valkāju ar iecietinātu baltu blūzi, kas bija radīta, lai pavēstītu, ka es esmu šika, stilīga un ārkārtīgi prasmīga. Vai vismaz es cerēju, ka to iecietinātā baltā blūze izteica manai priekšniecībai. Fū, nekas nebija izlijis. Katastrofas draudi novērsti.

Nelaimīgā kārtā, kamēr es sevi apsveicu, izskatījās, ka sievietes piepešā uzrašanās ir iztrūcinājusi dažus baložus, kas bija slinki knābājušies pa zāļaino apmali, un ar sašutušu ķērcienu kakofoniju, spalvām zibot, tie neveikli pacēlās gaisā, neievērojot braucējus, kas bija stingri apņēmušies nonākt stacijā, lai pagūtu uz vilcienu pulksten septiņos divdesmit.

Vīrietis man priekšā apstājās kā iemiets un, lai izvairītos no baložiem, tas stulbais idiots paspēra soli atpakaļ, izpildīdams manevru *Matrix* stilā, tā ka viņa smalkā vilnas uzvalka līpas noplīvoja vien. Palēninātā panikas lēkmē es vēroju, kā viņš mēģina izvairīties no viena putna, pēdējā brīdī izlocīdamies un nonākdams aci pret aci ar mani jeb, pareizāk sakot, viņa kafijas krūze nonāca aci pret aci ar manējo.

Abas krūzes sadūrās, un brūna šķidruma strūkļa uzšļacās gaisā. Un tam, kas atrodas gaisā, ir jānokrīt. Mēs abi palūkojāmies augšup ar strauju, šausmu pilnu interesi, un tad jau vairs neatlika laika, lai izvairītos no neizbēgamā karstas un slapjas kafijas šļāciena.

Šķidrums apšļāca manu skaisto balto blūzi pašā vidū, tieši virs krūšu izgriezuma, kafija iesūcās audumā un sa-

krājās man starp krūtīm. Brūni plankumi uzplauka neapturamā progresijā, izsūcoties no krūtīm uz baltās blūzes. Sūds! Sūds! Sūds! Šodien tas man bija vajadzīgs vismazāk.

– Ak kungs! – es iekliedzos un nikni pablenzu uz vīrieti. – Idiots tāds. – Kāda velna pēc viņš nebija varējis novaldīties un noturēt savu kafiju?

Vīrietis centās notraukt kafiju no sava baltā krekla, pilnīgi nepievēršot uzmanību izdarītajam, un tad palūkojās uz mani un manu slapjo krūškurvi.

– Idiots? Es? Kāpēc jūs neskatījāties, kur ejat?

– Es? – noprasīju, ar vienu roku rakņādamās somiņā. Kaut kur man bija dažas ceļojumu salvetes.

– Jūs uzskrējāt man virsū. Braucot ar automašīnu, tā būtu jūsu vaina.

Ko? Viņš laikam jokoja. – Jūs pagriezāties un uztriecāties man virsū. Paskatieties, kādā stāvoklī ir mana blūze! – Aiz niknuma izdvesu kaut ko līdzīgu ņurdienam. Mana blūze bija galīgi sabojāta. Un kāpēc viņš blenza uz mani tā, it kā tā būtu mana vaina?

Oho, viņam ir neparastas acis, zeltaini zaļas.

Kāda tev daļa gar viņa sasodītajām acīm, Klēra? Kas tev uznācis?

Šajos apstākļos tāds novērojums bija pilnīgi nepiemērots. Kopš kura laika es skatījos acīs nejauši sastaptiem vīriešiem? Biju to atmetusi jau pirms ilga laika. Ikvienai meitenei ir savs vilšanos mērs. Man pilnīgi pietika ar karjeru, turklāt daudzi vīrieši nespētu ar to samierināties. Nespētu būt mierā ar to, ka es esmu veiksmīgāka par viņiem.

– Sasodīts. Man pēc stundas ir tikšanās ar valdi. Paskatieties, ko jūs esat izdarījis! – Palūkojos uz savu notraipīto blūzi.

Vīrietis izņēma no kabatas mutautiņu un sāka bez kādiem panākumiem berzēt savu kreklu, liekot man apspiest uzjautrinājuma pilnu smaidu. Vai tad viņš neredzēja, ka viņa kreklis, tāpat kā mana blūze, bija neglābjami sabojāts?

– Un man pēc stundas ir tikšanās ar viceprezidentu komercbanku jautājumos, – viņš atcirta, neparastajām acīm nikni ieziboties.

– Un man ir jāuzstājas ar prezentāciju uzņēmuma vadītājam, kurš ierodas no Londonas, – es atbildēju, izkratīdama papīra mutautiņu no paciņas, lai savāktu šķidrumu, kas bija sācis atdzist un nepatikami kutināja starp krūtīm.

– Viņam ir paveicies. Vai jūs cenšaties pierādīt, ka jūsu darbs ir svarīgāks par manējo? Varu jums apgalvot, ka mana tikšanās ir visnotaļ svarīga.

– Cik tipiski vīrietim – uzskatīt, ka viņa tikšanās ir svarīgāka nekā sievietes tikšanās.

Ak kungs, es esmu tā teikusi jau miljons reižu.

– Nepavisam ne. – Viņa acis samiedzās, un viņš mazliet augstprātīgi noteica: – Es tikai atzīmēju, ka mana tikšanās ir ļoti svarīga un ka es nonākšu neizdevīgā situācijā, ja izskatīšos šādi. – Viņš pārsteidzoši izteiksmīgi novicināja rokas, lai uzsvērtu paša teikto.

– Es gatavojos šai prezentācijai nedēļām ilgi, – cirtu preti, sākdamā saprast, ka šī nu ir visstākā katastrofa. Tikšanās mērķis bija pierādīt lielajiem bosiem, ka es esmu

absolūta profesionāle, kas visu kontrolē un labi zina, ko dara. Gulbis, kas slīd bez kādas piepūles, nevis peļķē mītoša pīle, kura peld uz dzīvību un nāvi.

Īsu brīdi mēs abi stāvējām, pētīdami sevi un viens otru, novērtēdami kaitējumu un sajuzdami pārējo garām-gājēju ziņkārīgos skatienus, un tad mēs devāmies pa iepriekš ieprogrammēto trajektoriju uz stacijas pusi, pa ceļam susinādamies. Viņš ar savu lielo mutautiņu, bet es ar vairākām papīra salvetēm.

Nodrebēju, kad mēs sākām iet vienā solī. Es vismaz biju tikusi cauri sveikā. Sabojāta bija tikai mana blūze – iespējams, pateicoties nelielajam krūšu uzkalniņam, kas vienreiz bija izrādījies noderīgs un uzņēmis uz sevi kafijas straumes lielumu. Vīrietim nebija tā laimējies – liels traips rotāja viņa kājstarpī. Neizskatījās, ka tāds traips varētu izžūt tuvākajā laikā. Tā nu patiešām bija katastrofa.

– Kur jūs strādājat? – es apjautājos.

– Ko? – viņš īsi noprasīja, nikni paraudzījies manā virzienā, kā gribēdams uzzināt, kāds gan tam ir sakars ar visu pārējo.

– Kur jūs strādājat? – es atkārtāju, juzdamās vēl vairāk aizkaitināta. Es centos būt noderīga.

– *Beechwood Harrington*, – viņš noskaldīja.

– Nē, – es noteicu mazliet maigāk. – Es biju domājusi atrašanās vietu. Vai jūsu darbavietai tuvumā ir kāds veikals, *Marks & Spencer* vai tamlīdzīgi? – Pamāju uz viņa biksēm. – Jūs varētu nopirkt rezerves... – Es apklusu, kad viņš palūkojās lejup un viņa acis šausmās iepletās. Viņš klusi izgrūda lamuvārdu.

– Tas ir *Armani* par sešiem simtiem mārciņu, – viņš

nošņacās. – *Marks & Spencer* uzvalkus manās aprindās neviens nevalkā. – Viņš ieskatījās pulkstenī, un es redzēju, ka vīrietis savā prātā veic tos pašus ātros aprēķinus, kurus tikko biju izdarījusi es. Vai pietika laika, lai aizietu līdz mājām un pārgērbtos?

– Tas ir labāk nekā nekas, – es atbildēju. – Es tikai centos palīdzēt. Atrast risinājumu. Vai jums ir laiks atgriezties mājās un pārgērbties? Vai varbūt jūs varat kādam piezvanīt?

– Kādam piezvanīt? – Nebija nekādas vajadzības izskatīties tik neticīgam.

– Jā, piemēram, jūsu birojā. Es grasos piezvanīt savai privātajai asistentei – viņa ierodas darbā vēlāk par mani – un apjautāties, vai varu aizņemties blūzi vai tamlīdzīgi. – Rosa, mana fantastiski uzticamā un fantastiskā asistente, dzīvoja pilsētā un atteicās ierasties darbā kaut sekundi agrāk, nekā tas bija nepieciešams. Viņai bija skolas vecuma bērni, kurus vajadzēja izvadāt, taču, atrazdamās darbā, viņa cītīgi strādāja līdz pēdējai sekunde.

– Ko? – Vīrietis palūkojās uz mani tā, it kā es būtu pilnīgi zaudējusi prātu.

– Tas ir risinājums. – Es labi pratu atrast risinājumus; patiesībā lielākoties tas piederējās pie mana darba.

Viņš isi un neskanīgi iesmējās. – Hm, es varu iztēloties sevi Čaza uzvalkā. Mans vidukļa apkārtmērs ir trīsdesmit divas collas. Viņam ir vismaz četrdesmit. Ak, pagaidiet! Geva augums ir piecas pēdas un desmit collas. Bikses līdz puslielam ir jaunākais modes kliedziens manā birojā.

Palūkojos leju uz viņa kājām un tad pacēlu skatienu

augšup. Viņš bija vismaz sešas pēdas un divas collas garš. Viņam bija garas kājas, patiesi garas kājas, slaidis viduklis, plats krūškurvis un plati pleci. Mana mute mazliet izkalta. Ja vīrietis nebūtu tik īgns, viņš būtu ne pa jokam seksīgs. It īpaši, pateicoties šīm skaistajām acīm uz tumsnējās ādas fona, kas tagad pētīja mani ar uzjautrinātas iecietības piejaukumu. Laikam jau biju blenzusi pārāk neslēpti. Sajuzdama, kā vaigos iesitas sārtums, es steigšus noteicu: – Vai jums labierīcībās ir roku žāvētāji? Varbūt jūs varētu izskalot savu kreklu... un izžāvēt vīriešu tualetē.

Ar niknu skatienu viņš papurināja galvu. – Vai ir vēl kādi gudri ieteikumi?

– Es tikai cenšos palīdzēt, – sacīju, vienaldzīgi paraustīdama plecus; galu galā tā bija viņa problēma.

– Vairāk būtu noderējis, ja jūs būtu skatījusies, kur ejat.

Ak kungs, viņš bija gluži kā suns, kurš ticis pie kaula. – Nerunājiet blēņas. Jūs uzvedaties bērnišķīgi. Kāda jēga cilāt vecas pārestības? Kas noticis, noticis, un nu jums ir jāatrod risinājums. Ja jūs neinteresē mani ļoti prātīgie piedāvājumi, jo sliktāk jums.

Ar prieku redzēju, ka mani vārdi liek viņam aizvērties. Kad mēs nonācām līdz parka stūrim un ceļa otrā pusē parādījās pazīstamā stacijas norāde, es izņēmu telefonu.

– Sveika, Rosa, te Klēra. Piedod, ka traucēju tik agri. Jā. Es esmu ceļā. Vai varu palūgt tev lielu pakalpojumu? Man te notika neliela katastrofa. Apliešanās... jā... viss vienā kafijā. Lūdzu, vai vari aizdot man tīru blūzi? Baltu? – apjautājos drīzāk ar cerību nekā ticību. – Labi. Es nemaz nedomāju, ka tev būs. – Skaļi iesmējos par šādu